

Vrijdag, 1 september 2002

Shanghai, China

Op de noordelijke oever van de rivier de Huangpu werden de havens verlicht door reusachtige schijnwerpers die van de nacht een dag maakten. Zwermen stuwadoors laadden vrachtwagens uit en zetten lange, stalen containers klaar voor de hijskranen. Temidden van het gesnerp van metaal op metaal verhieven de torenhoge bokken de containers hoog tegen de sterrenhemel om ze vervolgens in het ruim van vrachtschepen uit de hele wereld te laten zakken. Dagelijks stoomden er honderden op naar de uiterst belangrijke havenplaats aan China's oostkust, bijna halverwege de hoofdstad Beijing en zijn jongste aanwinst Hongkong.

Ten zuiden van de havens blonken de lichten van de stad en de hoogbouw van het nieuwe stadsdeel Pudong, en op het kolkende bruine water van de rivier zelf verdrongen vrachtschepen, jonken, kleine sampans en lange reeksen ongeverfde houten aken zich voor een plaatsje van de ene oever naar de andere als het verkeer op een drukke Parijse boulevard.

Op een werf aan de oostkant van de havens waar de Huangpu scherp naar het noorden afboog, scheen het licht minder fel. Daar werd een vrachtschip geladen door één kraan en niet meer dan twintig stuwadoors. De naam op de spiegel van het vrachtschip was *The Dowager Empress* en haar thuishaven was Hongkong. De alomtegenwoordige geüniformeerde havenpolitie was nergens te bekennen.

Twee grote vrachtwagens stonden met hun achterkant naar het schip. Zwetende stuwadoors laadden ijzeren vaten uit, rolden ze over planken en zetten ze rechtop op een laadnet. Als het net vol was, zwaaide de arm van de kraan erboven en daalde de kabel. Aan het eind zat een stalen haak die glinsterde in het licht. De stuwadoors maakten het grote net aan de haak vast, de kraan hees de vaten snel op, maakte een halve slag en liet ze naar de vrachtboot zakken waar matrozen de lading in het open ruim stuurden.

Vrachtwagenchauffeurs, stuwadoors, kraanmachinist en matrozen werkten gestaag door in die afgelegen haven. Ze waren snel en zwijgzaam, maar niet snel genoeg naar de zin van de grote man die rechts van de vrachtwagens stond. Zijn blik ging van rechts naar links en terug om het land en de rivier in de gaten te houden. Hij was onge-

woon bleek voor een Han-Chinees en zijn haar was nog ongewoner: lichtrood met witte lokken.

Hij keek op zijn horloge. Zijn zachte stem was amper te horen toen hij tegen de voorman van de stuwadoors zei: ‘Je hebt nog zesender-tig minuten.’

Het was geen vraag. Alsof de voorman werd aangevallen, keek hij met een ruk om, staarde hem even aan, sloeg zijn ogen neer en haastte zich weg om iets tegen zijn manschappen te schreeuwen. Het tempo werd opgevoerd. De voorman bleef ze tot grotere spoed manen en de man die hij vreesde bleef een dreigende aanwezigheid.

Tegelijkertijd glipte een slanke Chinees met Reeboks en een zwart Mao-jasje boven een westerse spijkerbroek achter de zware spoelen van een tros in een duister hoekje van de laadplek.

Roerloos en vrijwel onzichtbaar in het halfduister bestudeerde hij de vaten die op het net werden gerold en aan boord van *The Dowager Empress* werden gehesen. Hij haalde een kleine, uiterst verfijnde camera uit zijn Mao-jasje en fotografeerde alles en iedereen tot de laatste vaten in het ruim waren neergelaten en de laatste vrachtwagen op het punt stond weg te rijden.

Hij wendde zich een tikje af, stopte het fototoestel weer in zijn jasje en kroop zijwaarts weg van het felle licht tot de duisternis hem weer had opgeslokt. Hij richtte zich op en liep over de houten planken van opslagkist naar schuur, gebruik makend van alle dekking die hij kon vinden op zijn terugtocht naar de weg die hem weer naar de stad zou brengen. Boven zijn hoofd woei een warme, nachtelijke wind die het koppige aroma van de modderige rivier met zich meevoerde. Hij sloeg er geen acht op. Hij was in een jubelstemming, want hij had belangrijke informatie bij zich. Hij was ook nerveus. Met deze mensen viel niet te spotten.

Tegen de tijd dat hij voetstappen hoorde, naderde hij het einde van de pier waar die aansloot op de vaste wal. Bijna in veiligheid.

De grote man met het ongewone, rood met witte haar was geruisloos genaderd via een evenwijdige route tussen de verschillende voorraadschuren en werkplaatsen. Kalm en doelbewust zag hij zijn doelwit verstrakken, even stilstaan en zich opeens verder haasten.

De man keek vlug om zich heen. Links was een verloren stuk van de haven waar zeemeeuwen zaten en dat werd gebruikt voor opslag, en rechts was een strook vrijgehouden om vrachtwagens van en naar de laadplekken te laten rijden. De laatste vrachtwagen was achter hem en kwam zijn kant op, richting vaste wal. De koplampen waren trechters van licht in het donker. Hij kon ieder moment voorbij

zijn. Toen zijn prooi uiterst links achter een hoge stapel kabels dook, haalde de man zijn wurgtouw te voorschijn en schoot achter hem aan. Voordat zijn prooi zich kon omdraaien, sloeg de man het dunne koord om zijn nek, gaf een harde ruk en trok het strak.

Een trage minuut lang klauwden de handen van het slachtoffer om het strakker wordende koord. Zijn schouders kronkelden in doodsnood. Zijn lichaam schokte. Uiteindelijk vielen zijn armen slap neer en knakte zijn hoofd naar voren.

De houten pier sidderde toen de vrachtwagen rechts passeerde. Verborgen achter de berg kabels, liet de moordenaar het lijk op de planken zakken. Hij maakte het wurgtouw los en doorzocht de kleding van de dode man tot hij de camera had gevonden. Zonder zich te haasten liep hij terug om twee enorme laadhaken te halen. Hij hurkte naast het lijk en jaapte zijn buik open met een mes uit zijn enkelholster, begroef de punt van de ijzeren haken in de ingewanden en zekerde ze door touw om 's mans middel te wikkelen. Door om beurten zijn voeten te gebruiken, rolde hij het lijk in het donkere water. Het lichaam zonk na een zachte plons. Het zou niet meer bovenkomen.

Hij liep naar de laatste vrachtwagen die op zijn bevel was gestopt om even te wachten en stapte in. Toen de vrachtwagen wegsnelde in de richting van de stad, hees *The Dowager Empress* zijn loopplank op en werden de trossen losgegooid. Een sleepboot trok het schip de Huangpu op, waar het de steven stroomafwaarts wendde voor de korte reis naar de Yangtse en uiteindelijk naar de open zee.

Dinsdag, 12 september
Washington, D.C.

In Washington ging het gezegde dat de advocaten de regering in hun zak hadden, maar spionnen de advocaten. De stad was een spinnenweb van inlichtingendiensten in alle soorten en maten, variërend van de legendarische CIA en FBI en de weinig bekende NRO tot groeperingen met alle letters van het alfabet van alle takken van Defensie en overheid, zelfs in de illustere ministeries van buitenlandse zaken en justitie. Te veel, als je het president Samuel Adams Castilla vroeg. En te openbaar. Rivaliteit was een berucht probleem. Informatie delen die per ongeluk desinformatie bevatte was een groter probleem. En dan had je nog de gevaarlijke logheid van zo'n enorme hoeveelheid bureaucratie.

Daar maakte de president zich zorgen over, en over de broeiende internationale crisis toen zijn zwarte Lincoln Town Car over een smal zijweggetje op de noordelijke oever van de rivier de Anacostia reed. De motor maakte een zacht gezoem en de getinte ramen waren mat. De auto passeerde dichte bosschages en de gebruikelijke verlichte jachthavens tot hij uiteindelijk een rammelend, roestig spoor overstak en rechtsaf sloeg naar een drukke jachthaven met een schutting om het hele terrein. Op een bordje stond:

ANACOSTIA SEAGOING YACHT CLUB
PRIVATE MEMBERS ONLY

De jachtclub leek identiek aan alle andere langs de rivier ten oosten van de marinewerf van Washington. Het was een uur voor middernacht.

De jachthaven lag maar een paar kilometer ten noorden van de samenvloeiing met de brede Potomac en er lagen grote, zeewaardige motorjachten en zeilboten voor de lange afstand naast de gebruikelijke weekeindjachten. President Castilla keek door zijn raampje naar de steigers die in het halfdonkere water staken. Bij een aantal merende net een paar zeewaardige jachten met aangekoekt zout af. De bemanning was gehuld in oliekleiding. Hij zag dat er ook vijf houten gebouwen van verschillende afmetingen op het terrein stonden. De opstelling was precies zoals hem was beschreven.

De Lincoln gleed tot stilstand achter het grootste van de verlichte gebouwen, buiten het zicht van de steigers en door dichte bosschages van de weg gescheiden. Vier van de mannen die in de Lincoln met hem meereden en allemaal een pak en een klein machinepistool droegen, stapten vlug uit om een kring om de auto te vormen. Ze stelden hun infraroodbril in en speurden de omgeving af. Uiteindelijk keerde een van hen naar de Lincoln terug en gaf een kort knikje.

De vijfde man, die naast de president zat, droeg ook een pak, maar hij had een 9mm Sig Sauer. In reactie op het knikje gaf de president hem een sleutel en hij haastte zich uit de auto naar een onopvallende zijdeur van het gebouw. Hij stak de sleutel in een geheim slot en liet de deur openzwaaien. Hij draaide zich om, zette zijn voeten uit elkaar en hield zijn wapen paraat.

Op dat moment ging het portier dat het dichtst bij het gebouw was open. De nachtelijke lucht was tintelend fris en er hing een vage dieselgeur. De president stapte uit. Hij was een grote, zwaargebouwde man in een kakibroek en een nonchalant sportjack. Hij bewoog zich snel voor zo'n zwaargewicht en ging het gebouw binnen.

De vijfde lijfwacht wierp een laatste blik om zich heen alvorens hem met twee van de vier anderen te volgen. De twee resterende lijfwachten namen hun positie bij de Lincoln en de zijdeur in.

Nathaniel Frederick ('Fred') Klein, de vermomfaaide chef van Covert-One, zat achter een rommelig metalen bureau in het jachthavengebouw. Dit was het nieuwe zenuwcentrum van Covert-One. Aanvankelijk, nog maar vier jaar geleden, had Covert-One geen officiële organisatie of bureaucratische vorm, geen echt hoofdkwartier en evenmin officiële agenten. Het was een heterogene verzameling deskundigen op allerlei gebieden. Ze hadden allemaal ervaring met clandestiene operaties, de meesten een militaire achtergrond en iedereen was in wezen ongebonden: zonder gezin, familie en verplichtingen, tijdelijke noch permanente.

Maar nadat drie internationale crises de bronnen van het elitekader tot het uiterste op de proef hadden gesteld, had de president besloten dat zijn ultrageheime dienst meer personeel en een permanente basis ver van de radarschermen van Pennsylvania Avenue, de Hill of het Pentagon moest hebben. Het resultaat was deze 'particuliere jachtclub'.

Hij had de juiste kenmerken voor clandestien werk: hij was vierentwintig uur per dag en zeven dagen per week open en actief, met

veel bezoek op willekeurige tijdstippen van zowel de vaste wal als het water. Vlak bij de weg en het spoor was een heliplatform dat er meer uitzag als een met onkruid vergeven akker. Over de hele basis waren de modernste communicatiemiddelen geïnstalleerd en de bijna onzichtbare beveiliging was het nieuwste van het nieuwste. Nog geen libel kon de nabije omtrek doorkruisen zonder door een van de sensoren te worden opgemerkt.

Klein deed zijn ogen dicht en masseerde de brug van zijn tamelijk lange neus. Hij was alleen in zijn kantoor en achter de deur klonken de gedempte geluiden van zijn kleine nachtploeg. Zijn bril met metalen montuur lag op het bureau. Vanavond zag hij er precies zo oud uit als hij was: zestig. Hij was ouder geworden sinds hij de functie van chef van Covert-One had aangenomen. Zijn raadselachtige gezicht werd doorploegd door nieuwe rimpels en zijn haargrens had zich een paar centimeter teruggetrokken. Een nieuw probleem stond op het punt uit te barsten.

Toen zijn hoofdpijn afnam, leunde hij naar achteren, zette zijn bril op en begon weer aan zijn eeuwige pijp te lurken. Het vertrek vulde zich met wolken rook die bijna net zo snel verdwenen als ze verschenen, weggezogen door een krachtig ventilatiesysteem dat speciaal voor dat doel was geïnstalleerd.

Op zijn bureau lag een opengeslagen map, maar daar keek hij niet naar. In plaats daarvan rookte hij, tikte hij met zijn voet op de grond en wierp hij om de paar seconden een blik op de scheepsklok aan de wand. Uiteindelijk ging de deur links onder de klok open en stevende er een man met een Sig Sauer door het kantoor naar de buitendeur. Die deed hij op slot en hij nam zijn positie in met zijn rug ernaartoe.

Even later kwam de president binnen. Hij ging tegenover Klein op een leren stoel met een hoge rug zitten.

‘Bedankt, Barney,’ zei hij tegen de lijfwacht. ‘Ik roep je wel als ik je nodig heb.’

‘Maar meneer de president...’

‘Je kunt gaan,’ zei hij vastberaden. ‘Wacht buiten. Dit is een privé-gesprek tussen twee oude vrienden.’ Dat was ten dele waar. Hij en Fred Klein kenden elkaar al sinds de collegebanken.

Met grote tegenzin liep de lijfwacht langzaam het kantoor weer door en verdween de gang op.

Toen de deur dichtging, blies Klein een rookpluim. ‘Ik zou zoals gewoonlijk wel naar u zijn gekomen, meneer de president.’

‘Nee.’ Sam Castilla schudde zijn hoofd. Zijn titaniumbril weerkaat-

ste een flits van het plafondlicht. ‘Voordat je me precies hebt verteld wat er met dat Chinese vrachtschip – *The Dowager Empress*, niet? – aan de hand is, blijft dit tussen jou en mij en de agenten die je nodig hebt om eraan te werken.’

‘Is het lek zo erg?’

‘Erger,’ zei de president. ‘Het Witte Huis is net een zeef. Ik heb nog nooit zoiets meegemaakt. Zolang mijn mensen de bron nog niet hebben gevonden, spreek ik je hier.’ Zijn magere gezicht stond uiterst bezorgd. ‘Denk je dat we een tweede *Yinhe* hebben?’

Klein moest direct terugdenken aan 1993, toen er een akelig internationaal incident dreigde waarbij Amerika aan het kortste eind zou trekken. Een Chinees vrachtschip, de *Yinhe*, was van China naar Iran vertrokken. De Amerikaanse inlichtingendienst kreeg meldingen dat het schip chemicaliën transporteerde waarmee wapens konden worden gemaakt. Nadat president Bill Clinton vergeefs de diplomatieke kanalen had geprobeerd, gaf hij de Amerikaanse marine opdracht de jacht op het schip te openen om te voorkomen dat het ergens een haven zou aandoen voordat de kwestie tot klaarheid was gebracht.

China ontkende de beschuldigingen verontwaardigd. Vooraanstaande wereldleiders zetten zich schrap. Bondgenoten uitten over en weer beschuldigingen. En de wereldmedia beschreven de impasse met schreeuwende koppen. De patstelling sleepte zich twintig eindeloze dagen voort. Toen China uiteindelijk luidruchtig met zijn wapens ging kletteren, dwong de Amerikaanse marine het schip op volle zee te stoppen en inspecteurs enterden de *Yinhe*. Tot grote gêne van Amerika ontdekten die alleen maar landbouwwerktuigen: ploegen, shovels en kleine tractors. De inlichtingen bleken onjuist.

Klein herinnerde het zich maar al te goed. Hij trok een grimas. Het incident had Amerika de reputatie van een straatrover opgeleverd. De betrekkingen met China en zelfs met de bondgenoten bleven nog jaren gespannen.

Hij lurkte somber aan zijn pijp en wuifde de rook bij de president weg. ‘Zitten we met een tweede *Yinhe*?’ herhaalde hij. ‘Misschien.’ ‘Je hebt “misschien” en “waarschijnlijk”. Geef me het hele verhaal maar. Met alle bijzonderheden.’

Klein drukte de as in zijn pijp aan. ‘Een van onze agenten is een professionele sinoloog die de afgelopen tien jaar in Shanghai heeft gewerkt voor een consortium van Amerikaanse bedrijven dat daar voet aan de grond probeert te krijgen. Hij heet Avery Mondragon. Hij heeft ons gewaarschuwd dat hij heeft ontdekt dat *The Dowager Em-*

press tientallen tonnen thiodiglycol vervoert, dat wordt gebruikt voor wapens met mosterdgas dat brandblaren veroorzaakt en thionychloride, dat zowel voor mosterdgas als voor wapens met zenuwgas wordt gebruikt. Het vrachtschip is in Shanghai geladen en is al vertrokken met bestemming Irak. Beide chemicaliën hebben natuurlijk een legitiem, landbouwkundig nut, maar niet in zulke omvangrijke hoeveelheden voor een land zo groot als Irak.’

‘Hoe goed is de informatie deze keer, Fred? Honderd procent? Negentig?’

‘Ik heb het niet gezien,’ zei Klein effen. Hij blies een wolk rook uit en vergat hem deze keer weg te wuiven. ‘Maar Mondragon heeft het zwart-op-wit gezien. Hij heeft de echte vrachtbrief van het schip.’

‘Grote god.’ Castilla’s zware schouders en bovenlijf leken wel te verstijven tegen de stoelleuning. ‘Ik weet niet of je het beseft, maar China is een van de ondertekenaars van het internationale verdrag tegen de ontwikkeling, productie, opslag en het gebruik van chemische wapens. Ze zullen zich niet laten betrappen op inbreuk van dat verdrag, want dat zou hun opmars naar een steeds groter aandeel in de wereldeconomie vertragen.’

‘Het is een verdomd delicate zaak.’

‘De tol van een tweede vergissing van onze kant zou ook wel eens bijzonder hoog kunnen zijn, nu ze op het punt staan ons mensenrechtenverdrag te ondertekenen.’

In ruil voor financiële concessies en handelsvergunningen van de vs – waarvoor de president een stroef Congres had moeten bespelen en bedreigen – stond China op het punt een bilaterale mensenrechtenovereenkomst te ondertekenen, dat zijn gevangenen en strafrechtbanken zou openen voor inspecteurs van de Verenigde Staten en de Verenigde Naties, waardoor zijn straf- en civiele rechtspraak meer in overeenstemming zou worden gebracht met westerse en internationale principes, en politieke gevangenen met een langdurige straf op vrije voeten zouden komen. Zo’n verdrag had al sinds Dick Nixon hoog op het verlanglijstje van de Amerikaanse presidenten gestaan.

Sam Castilla wilde niet dat daar iets tussen zou komen. Het was zelfs een oude droom van hem, zowel om persoonlijke redenen als in het belang van de mensenrechten. ‘Het is ook een verrekt gevaarlijke situatie. We kunnen niet toestaan dat dit schip... Hoe was het ook weer? *The Dowager Empress*?’

Klein knikte.

‘We kunnen niet toestaan dat *The Dowager Empress* naar Basra

vaart met ingrediënten voor chemische wapens. Punt uit.’ Castilla stond op en ging ijsberen. ‘Hoe zullen de Chinezen reageren als die informatie van jou deugdelijk blijkt en wij achter de *The Dowager Empress* aan gaan?’ Hij wuifde zijn eigen woorden hoofdschuddend weg. ‘Nee, dat is de vraag niet, hè? Dat weten we namelijk al. Ze zullen met hun wapens kletteren, een grote mond opzetten en een dreigende houding aannemen. De vraag is wat ze écht gaan doen.’ Hij keek Klein aan. ‘Vooral als we het weer bij het verkeerde eind blijken te hebben.’

‘Dat is koffiedik kijken, meneer de president. Aan de andere kant kan geen enkel land een kolossaal leger en atoomwapens in stand houden zonder die vroeg of laat ergens te gebruiken, al zou het alleen maar zijn om de kosten te rechtvaardigen.’

‘Niet mee eens. Als het goed gaat met de economie van een land en zijn volk is gelukkig, kan een staatshoofd een leger in stand houden zonder het te gebruiken.’

‘Natuurlijk kan China Taiwan binnenvallen als het zo’n incident wil benutten met het excuus dat ze bedreigd worden,’ vervolgde Fred Klein. ‘Dat willen ze al tientallen jaren.’

‘Jawel, als ze het gevoel hebben dat we niet terug zullen slaan. En dan heb je nog Centraal-Azië, nu Rusland niet meer zo’n regionale bedreiging is.’

De chef van Covert-One sprak de woorden uit die geen van beiden zelfs maar wilde denken: ‘Wij zijn evenzeer een doelwit voor hun langafstandsruketten als welk ander land ook.’

Castilla moest een huivering onderdrukken. Klein zette zijn bril af en masseerde zijn slapen. Er viel een stilte.

Uiteindelijk slaakte de president een zucht. Hij had een besluit genomen. ‘Goed. Ik zal admiraal Brose de marine opdracht laten geven om *The Dowager Empress* te laten volgen en in de gaten houden. We noemen het routine-surveillance op zee zonder iemand anders dan Brose van de feitelijke situatie op de hoogte te brengen.’ ‘De Chinezen zullen merken dat we hun schip schaduwden.’

‘Dan gaan we tijd rekken. De moeilijkheid is dat ik niet weet hoe lang we dat ongestraft kunnen doen.’ De president liep naar de deur en bleef staan. Toen hij zich omdraaide, had hij een lang en ernstig gezicht en een strakke kaaklijn. ‘Ik moet bewijs hebben, Fred. Zorg dat ik die vrachtbrief krijg.’

‘Komt in orde, Sam.’

President Castilla’s brede schouders waren krom van de zorgen. Hij knikte, deed de deur open en verdween. Een van de agenten van de

geheime dienst deed de deur weer dicht.

Toen Klein weer alleen was, dacht hij fronsend na over zijn volgende stap. Toen hij de motor van de presidentiële auto zoemend hoorde aanslaan, had hij een beslissing genomen. Hij liet zijn stoel een halve slag beschrijven naar het tafeltje met twee telefoons achter hem. De ene was rood. Het was een rechtstreekse, vervormde verbinding met de president. De andere was blauw en ook van een vervormer voorzien. Hij nam de hoorn van de haak en toetste een nummer.

Woensdag, 13 september

Kaohsiung, Taiwan

Na een halfdoorbakken hamburger en een fles Taiwanees bier bij Smokey Joe's in Chungsiao-1 Road, besloot Jon Smith om een taxi naar de haven van Kaohsiung te nemen. Hij had nog een uur voor de hervatting van zijn middagbespreking in het Grand Hi-Lai Hotel, waar hij zijn oude vriend Mike Kerns van het Pasteur-instituut in Parijs zou ontmoeten.

Smith was al bijna een week in Kaohsiung – de op een na grootste stad van Taiwan – maar pas vandaag had hij de kans om wat rond te kijken. Dat soort intensiteit was gebruikelijk op wetenschappelijke conferenties, althans in zijn ervaring. Hij was als arts, biomoleculair onderzoeker en luitenant-kolonel van de landmacht toegevoegd aan USAMRIID, the U.S. Army Medical Research Institute for Infectious Diseases. Hij had zijn werk aan de bestrijding van anthrax neergelegd voor het bijwonen van deze conferentie: de Pacific Rim International Assembly on Development in Molecular and Cell Biology.

Maar net als vis en gasten verloren wetenschappelijke conferenties na een dag of drie, vier hun versheid. Zonder hoed en in burgerkleding wandelde hij over de kaden, vol ontzag voor de haven, die na Hongkong en Singapore de op drie na grootste containerhaven ter wereld was. Hij was hier jaren geleden al eens op bezoek geweest, voordat er een tunnel naar het vasteland was gebouwd en het paradijselijke eiland gewoon het zoveelste bomvolle deel van de containerhaven was geworden. Het was een heldere dag, dus kon hij het eiland Hsiao Liuchiu makkelijk laag aan de zuidelijke horizon zien liggen.

Hij wandelde nog een kwartiertje door het heilige zonlicht terwijl boven zijn hoofd zeemeuwen cirkelden en het rumoer van het werk in de haven zijn oren vulde. Hier was nog geen teken van de strub-

belingen over Taiwans toekomst, over de vraag of het onafhankelijk zou blijven, binnengevallen zou worden of op de een of andere manier zou worden verkwanseld aan de volksrepubliek China, dat het nog steeds als zijn eigendom beschouwde.

Uiteindelijk hield hij een taxi aan om hem naar het hotel terug te brengen. Hij zat amper op de achterbank of hij voelde zijn mobiele telefoon in zijn sportjack trillen. Het was niet zijn gewone mobiel, maar de speciale in het verborgen zakje. De telefoon met de vervormer.

Zacht zei hij: 'Smith.'

Fred Klein vroeg: 'Hoe is de conferentie, overste?'

'Het begint saai te worden,' bekende hij.

'Dan zal een kleine afleiding je misschien welkom zijn.'

Smith glimlachte. Hij was niet alleen geleerde, maar ook geheim agent. Die twee delen van zijn leven in evenwicht houden was zelden eenvoudig. Hij wilde wel een 'kleine afleiding' maar niets groots, of niets wat hem al te zeer in beslag zou nemen. Hij wilde echt terug naar de conferentie. 'Wat hebben we dit keer, Fred?'

In zijn verre kantoor op de oever van de Anacostia beschreef Klein de situatie.

Smith voelde een huivering, zowel van zorgelijkheid als van voorpret. 'Wat moet ik doen?'

'Vanavond moet je naar Liuchiu. Als het goed is heb je een zee van tijd. Huur in Linyuan een boot of koop iemand met een boot om en zorg dat je om negen uur op het eiland bent. Precies om tien uur moet je in een kleine inham aan de westkust zijn. De precieze lokatie, herkenningspunten en de plaatselijke naam zijn naar een Covert-One-medewerker op het American Institute in Taiwan gefaxt. Iemand zal je de gegevens persoonlijk brengen.'

'Wat gebeurt er in die inham?'

'Daar zul je een andere Covert-One-agent treffen, Avery Mondragon. Het wachtwoord is "orchidee". Van hem krijg je een envelop met de eigenlijke vrachtbrief van *The Dowager Empress*, die de basis is voor de rekening voor Irak. Daarna ga je rechtstreeks naar het vliegveld in Kaohsiung. Daar vind je een helikopter van een van onze kruisers die op de rede ligt. Geef de vrachtbrief aan de piloot. De eindbestemming is het Oval Office. Begrepen?'

'Hetzelfde wachtwoord?'

'Ja.'

'En dan?'

Smith hoorde de chef van Covert-One aan zijn pijp lurken. 'Dan ga

je weer terug naar je conferentie.’

De verbinding werd verbroken. Smith grijnsde. Rechttoe, rechtaan. Een eenvoudige opdracht.

Even later stopte de taxi voor het Hi-Lai Hotel. Hij rekende af, liep de hal in en ging naar de balie van de autoverhuur. Als de koerier uit Taipei was geweest, zou hij de kustweg naar Linyuan nemen om een vissersboot te zoeken die hem onopvallend naar Liuchiu zou brengen. Als hij er geen kon vinden, zou hij er eentje huren en zelf het roer ter hand nemen.

Toen hij door de hal liep, sprong er een kleine Chinees kwiek uit een leunstoel om hem de weg te versperren. ‘Ha, dr. Smith, op u zit ik te wachten. Het is me een eer u persoonlijk te mogen ontmoeten. Uw publicatie over het theoretische werk van wijlen dr. Chambord aan de moleculaire computer was voortreffelijk. Die heeft me veel te denken gegeven.’

Smith glimlachte om de begroeting en het compliment. ‘Heel vleierend, dr. Liang.’

‘Helemaal niet. Ik vroeg me af of u mij en een aantal collega’s van het Biomedisch Instituut van Shanghai vanavond zou willen vergezellen voor een etentje. We hebben veel belangstelling voor het werk van zowel USAMRIID als het CDC op het gebied van de nieuwe virussen die ons allen bedreigen.’

‘Dat zou ik heel graag willen,’ zei Smith vriendelijk met een ondertoon van enige spijt, ‘maar vanavond heb ik een andere afspraak. Misschien hebt u nog een andere keer een gelegenheid?’

‘Met uw welnemen zal ik contact met u opnemen.’

‘Natuurlijk, dr. Liang.’ Jon Smith vervolgde zijn weg naar de balie en zijn gedachten waren alweer bij het eiland Liuchiu en die avond.

2

Washington, D.C.

De brede en indrukwekkende gestalte van admiraal Stevens Brose vulde de stoel aan het eind van de lange vergadertafel in het ondergrondse crisiscentrum van het Witte Huis. Hij zette zijn pet af en haalde zijn hand over zijn grijze stoppels. Hij was verbaasd – en bezorgd – door wat hij zag. President Castilla zat zoals gewoonlijk in de stoel aan het hoofd van de tafel. Zij tweeën waren de enige aanwezigen in het grote vertrek en zaten aan de ochtendkoffie. De rijen stoelen aan weerskanten van de tafel waren onheilspellend leeg.

‘Wat voor chemicaliën, meneer de president?’ vroeg admiraal Brose, die ook chef-defensiestaf was.

‘Thiodiglycol...’

‘Mosterdgas.’

‘... en thionylchloride.’

‘Mosterd- en zenuwgas. Verrekte pijnlijk en dodelijk, allebei. Een gruwelijke manier om aan je eind te komen.’ De dunne mond en grote kin van de admiraal verstrakten. ‘Om hoeveel gaat het?’

‘Tientallen tonnen.’ President Castilla keek de admiraal strak en grimmig aan.

‘Onaanvaardbaar. Als...’ Brose stopte abrupt en kneep zijn lichte ogen samen. Hij keek naar alle lege stoelen aan de lange tafel. ‘Aha. We gaan *The Dowager Empress* niet onderweg tegenhouden om de lading te inspecteren. U wilt onze inlichtingen over deze situatie geheimhouden.’

‘Voorlopig wel. We hebben geen concrete bewijzen, net als met de *Yinhe*. We kunnen ons niet weer zo’n internationaal incident veroorloven, vooral nu onze bondgenoten minder bereid zijn om onze militaire acties te ondersteunen en de Chinezen op het punt staan ons mensenrechtenverdrag te ondertekenen.’

Brose knikte. ‘Wat wilt u dan dat ik doe, meneer? Behalve een en ander geheimhouden?’

‘Een schip sturen om de *Empress* in de gaten te houden. Voldoende dichtbij om in te grijpen, maar buiten het zicht.’

‘We kunnen wel buiten het zicht blijven, maar ze zullen weten dat we er zijn. Hun radar zal ons oppikken. Als ze smokkelwaar aan boord hebben, zal op zijn minst de kapitein op de hoogte zijn. Die zal zijn bemanning superwaakzaam houden.’

‘Niets aan te doen. Zo is de situatie tot ik onweerlegbaar bewijs heb. Als het erom gaat spannen, verwacht ik dat u en uw mensen het niet op een confrontatie aan laten komen.’

‘Krijgen we nog bevestiging?’

‘Ik mag het hopen.’

Brose dacht na. ‘Is het schip op 1 september ’s avonds laat geladen?’

‘Dat is me verteld.’

Brose maakte een berekening. ‘Als ik de Chinezen en Shanghai een beetje ken, is het pas de ochtend van de tweede uitgevaren.’ Hij reikte naar de telefoon naast hem en wierp een blik op de president.

‘Mag ik, meneer?’

Samuel Castilla knikte.

Brose belde een nummer en sprak in de hoorn. ‘Kan me niet sche-

len hoe vroeg het is, kapitein. Ik moet die informatie hebben.’ Hij wachtte en haalde zijn hand weer over zijn korte haar. ‘Juist. Onder de vlag van Hongkong. Bulkcarrier. Vijftien knopen. Zeker weten? Prima.’ Hij hing op. ‘Bij een snelheid van vijftien knopen is dat ongeveer achttien dagen naar Basra met een tussenstop in Singapore, wat de gebruikelijke koers is. Als het de eerste omstreeks middernacht is vertrokken, zal het vroeg in de ochtend van de negentiende, Chinese tijd, in de Straat van Ormoes zijn. Drie uur eerder Perzische Golf-tijd en de avond van de achttiende onze tijd. Nu is het de dertiende, dus over ruim vijf dagen is het in de Straat van Ormoes, wat de laatste plek is waar we het legaal kunnen enteren.’ De bezorgdheid deed hem met stemverheffing praten. ‘Vijf dagen maar, meneer. Zo weinig tijd hebben we om iets aan deze ellende te doen.’ ‘Bedankt, Stevens, ik zal het doorgeven.’

De admiraal stond op. ‘Een van onze fregatten zou het beste zijn voor wat u wilt. Voldoende spierballen, maar niet overdreven. Klein genoeg om kans te maken dat het een poosje over het hoofd wordt gezien als de radaroperator zit te dutten of lui is.’

‘Hoe snel kun je er een ter plaatse hebben?’

Brose nam de hoorn weer van de haak. Ditmaal was het gesprek nog korter. Hij hing op. ‘Over tien uur, meneer.’

‘Doen.’

Het eiland Liuchiu, Taiwan

Bij het groene schijnsel van zijn militaire horloge keek agent Jon Smith nogmaals hoe laat het was – 22.03 – en vloekte binnensmonds. Mondragon was laat.

Hij zat ineengedoken voor een messcherpe koraalformatie op de rand van de beschutte inham en spitste zijn oren, maar het enige wat hij hoorde was het zachte ruisen van de Chinese Zee die het donkere zand op rolde en zich met een hoorbaar gesis terugtrok. De wind fluisterde amper merkbaar. Het rook er naar zout water en vis. Een eindje verderop langs de kust lagen boten roerloos glanzend in het maanlicht voor anker. De dagjesmensen waren op de laatste veerboot uit Penfu vertrokken.

In andere inhammetjes langs de westkust van het eilandje kampeerden een paar mensen, maar in deze klonk alleen de branding en zag je in de verte het schijnsel van de lichten van Kaohsiung, een kilometer of twintig naar het noordoosten.

Smith keek weer op zijn horloge. Het was 22.06 uur. Waar blééf die Mondragon?

Twee uur daarvoor had de vissersboot uit Linyuan hem afgezet in de haven van Penfu, waar hij een motorfiets had gehuurd en de weg was ingeslagen die om het eiland liep. Toen hij het herkenningspunt zag dat in zijn instructies was beschreven, had hij de motor in het struikgewas verstopt en was hij te voet verder gegaan.

Nu was het al 22.10 uur en zat hij rusteloos en slecht op zijn gemak te wachten. Er was iets misgegaan.

Hij stond op het punt om zijn schuilplaats te verlaten toen hij beweging in het ruwe zand voelde. Hij hoorde niets, maar zijn nek-haren gingen overeind staan. Hij greep zijn 9mm Beretta, spande zijn spieren aan om zich om te keren voor een duik naar het zand en de rotsen, toen hij een scherp gefluister hoorde en een warme ademtocht tegen zijn oor voelde:

‘Verroer je niet!’

Smith verstijfde.

‘Nog geen vinger.’ De lage stem was vlak bij zijn oor. ‘Orchidee.’

‘Mondragon?’

‘In elk geval niet de geest van Voorzitter Mao,’ antwoordde de stem droog. ‘Hoewel hij misschien wel ergens op de loer ligt.’

‘Ben je gevolgd?’

‘Ik denk het. Ik weet het niet zeker. Zo ja, dan heb ik ze van me afgeschud.’

Hij voelde het zand weer bewegen en Avery Mondragon dook uit de duisternis op. Hij hurkte naast Smith. Hij was klein, had zwart haar en was zo mager als een uit de kluiten gewassen jockey. Hij had een hard gezicht en keek hongerig uit zijn ogen, als een roofdier. Zijn blik flitste alle kanten op, naar de schaduwen van de inham, naar de lichtende golven die het strand op rolden en verder naar de groteske koraalvormen die als standbeelden uit het halfduister van de zee achter de branding oprezen.

Mondragon zei: ‘Ter zake. Als ik om 22.30 niet terug ben in Penfu, ben ik morgenochtend niet terug op het vasteland. Als ik niet terug ben, ben ik mijn dekmantel kwijt.’ Hij keek weer naar Smith. ‘Dus jij bent luitenant-kolonel Jon Smith? Ik heb veel over je gehoord. Je zou een goeie zijn. Hopelijk is minstens de helft van de geruchten waar. Wat ik voor je heb is zo goed als radioactief.’

Hij haalde een blanco envelop te voorschijn en hield hem omhoog. ‘Is dat waar het om gaat?’ vroeg Smith.

Mondragon knikte en stak hem weer in zijn jack. ‘Je moet Klein wat achtergrondinformatie geven.’

‘Vertel maar op dan.’